

BEN MILER

Učenica danju,
heroína noću

ROBIN HUD

10³/₄ GODINA

Ilustracije Eliza Pağaneli

ProPolis
BOOKS

ROBIN HUD

10³/₄ GODINA

*Ostale knjige Bena Milera
dostupne na srpskom jeziku:*

Dan kad sam upala u bajku
Noć kad smo se zaglavili u priči

BEN MILER

Prevod s engleskog:
Aida Bajazet

Naziv originala:
Robin Hood Aged 10 and ¾
Ben Miller

First published in Great Britain in 2024
by Simon & Schuster UK Ltd

Text Copyright © Passion Projects Limited 2024
Cover illustration Copyright © Elisa Paganelli 2024
Interior illustrations Copyright © Elisa Paganelli 2024

This book is copyright under the Berne Convention.
No reproduction without permission.
All rights reserved.

The right of Ben Miller and Elisa Paganelli to be
identified as the author and illustrator of this work
has been asserted by them in accordance
with sections 77 and 78 of the
Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

Ova knjiga je delo fikcije. Imena, likovi, mesta i događaji su
ili proizvod autorove mašte ili se koriste fiktivno.
Bilo koja sličnost sa stvarnim ljudima živim ili mrtvim,
događajima ili lokacijama u potpunosti je slučajnost.

Translation © 2025 za srpsko izdanje Propolis Books

Sva prava zadržana.
Preštampavanje i umnožavanje zabranjeno u delovima i u celini.

*Posvećeno svim bibliotekarima
Gradske biblioteke u Nantviču, prošlim, sadašnjim
i stvarnim čuvarima tajnih prolaza u druge svetove.*

PRVO POGLAVLJE

Robin Hud je naskočio na panj i pozvao svoju veselu družinu da se okupi oko njega.

„Pogledajte, prijatelji!”, povikao je, mašuci svitkom pergamenta. „Šerif iz Notingema organizuje takmičenje u streljaštvu u svom zamku. Pobjednik dobija priliku da mu se ispuni bilo koja želja!”

Mali Džon, koji je upravo rezbario svoju novu batinu, podigao je pogled. „Nemoj mi reći da ozbiljno planiraš da učestvuješ?”

„Zašto da ne?”, odgovori mu Robin. „Verovatno će biti nekoliko sjajnih strelaca protiv kojih ću se takmičiti. Uključujući i šerifa lično.”

Fratar Tak je začepio čuturu s pivom i obrisao usta rukavom svoje mantije. „Robine, da li je to pametno? Ideš mečki na rupu.”

Čak je i leđi Marijen, obično željna avanture, sada delovala zabrinuto. „Razmisli o opasnostima, Robine. Šerif jedva čeka da te baci u tamnicu.”

Robin se nasmejao. „Baš u tome je štos! Otići ću, ali prerušen!”

Dok je govorio, Robin je navukao kapuljaču preko glave, sakrivši lice. „Vidite?“, uzviknuo je. „Niko me neće prepoznati!”

Nastala je kratka pauza, tokom koje su Mali Džon, Fratar Tak i leđi Marijen razmenili zbunjene poglede.

„Ovaj...mislim... Da li je ta kapuljača...”, obazrivo je započeo fratar Tak, „najbolja maska za nekoga ko se zove... Robin Kapuljača? Samo pitam.”

„I, gospodaru”, dodao je Mali Džon, „samo da vas podsetim da vas direktorka očekuje u svojoj kancelariji pre jutarnje prozivke.”

„Da, ne bi bilo dobro da zakasniš prvog dana”, složila se Marijen.

„Direktorka?“, Čarna se zbunjeno namrštila. *Prvi dan?*
Čega?

Tek tada je podigla pogled sa svoje knjige – i susre-
la se s nasmejanim licima svojih roditelja.

Svetlucava vizija Šervudske šume nestade iz njene
mašte i ona se odjednom našla za kuhinjskim stolom
u svom novom domu, gde su je mama i tata gledali s
očekivanjem.

Čarna je uzdahnula, zatvorila knjigu i nevoljno se
vratila u stvarnost. U tom trenutku, oštrica strepnje
bocnu je pravo u rebra.

„Otkako smo se doselili, ne izvlačiš nos iz te knjige“,
obratio joj se tata. „Jesi li dobro?“, dodao je zabrinuto.

Mama je posegnula rukom preko stola. „Dušo,

znam da nije lako promeniti sredinu, ali Forest Hil je veoma dobra škola i sigurna sam da će ti u njoj biti lepo.”

„Samo budi onakva kakva jesi i svi će te zavoleti”, dodao je tata.

Kako da ne. Kao što su me zavoleli u prethodnoj školi, pomislila je Čarna.

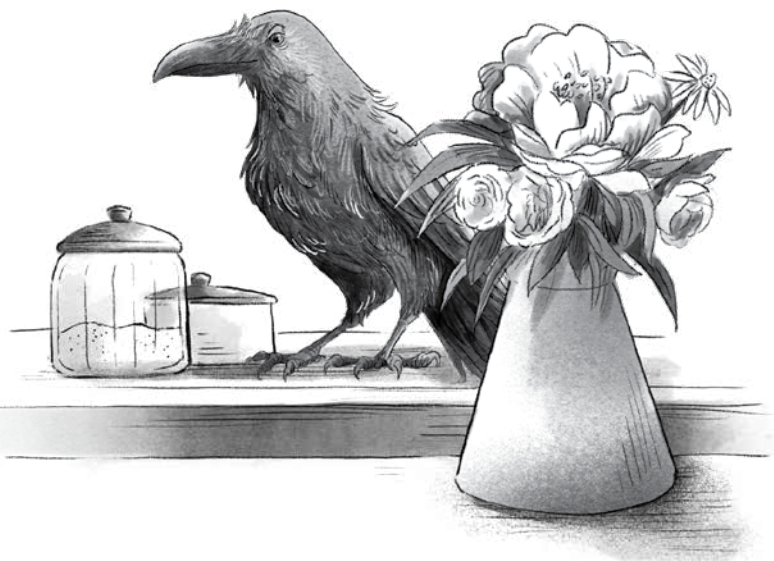
Sami im se usiljeno osmehnula i klimnula glavom. „Hvala. Ne brinite, biće sve u redu”, rekla je.

Ne želeći da rastuži roditelje, Čarna je ćutala. Mada zna da ni oni nisu želeli da se odsele iz stare kuće, srce joj se steglo. Bilo joj je muka od same pomisli da mora da počne sve ispočetka. I to u novoj školi! Ponovo novi nastavnici. Ponovo nova deca!

Kad bi samo mogla da ostane kod kuće i nastavi da čita svoju knjigu...

Roditelji su i dalje pričali, ali Čarna je prestala da ih sluša. Pažnju joj je zaokupilo nešto drugo – velika

crna ptica koja je upravo sletela na dasku njihovog kuhinjskog prozora.

Da li je to... gavran?

„GRA!”, zakreštala je ptica, nakrivila glavu i pogledala u Čarna svojim sjajnim crnim očima.

Izgedala je kao da potiče iz tropskih krajeva, kao da je doletela iz zoološkog vrta, a ne iz obližnje šume. Možda je to neki papagaj ili velika ara, samo u skromnijoj odori?

Prerušeni papagaj, pomislila je Čarna i osmehnula se. „GRA!”, ponovio je pernati posetilac.

Ptica joj nešto govori? Ma, ne, to je glupo. Ipak, gleda je pravo u oči. Gavrani su inteligentne ptice, nije li tako? Čarna joj je krišom mahnula.

„GRA!”, uzvratila joj je ptica, i dalje zureći u nju svojim kao ugulj crnim očima.

„Hoćeš li to da uradiš, Čarna?”

Čarna se prenula i naglo pogledala u mamu.

„Hoćeš li pozvati svoje nove drugare na rođendan? Mogli bismo napraviti malu proslavu u bašti?”

„Hoću”, rekla je Čarna i prekrstila prste ispod stola. *Kao da je sticanje novih prijatelja mačji kašalj*, pomislila je.

U stvari, nije bila sigurna da li uopšte *želi* nove prijatelje. Jedino što zna jeste to da *ne želi* nove neprijatelje. Zato je najbolje da im se skloni s puta i ne upada u nevolje.

Zavući ću se u biblioteku na velikom odmoru, pomislila je i ubacila knjigu u školsku torbu. Tamo ću bar imati mira.

Onaj gavran je i dalje zurio u nju. Međutim, kad je prišla prozoru da ostavi prljavu činiju od doručka u sudoperu, on je zamahnuo krilima i odleteo.

DRUGO POGLAVLJE

Jesi li sigurna da ne želiš da te otpratimo?”, doviknuo joj je otac s kućnog praga.

„Tata, do škole ima samo dva minuta hoda”, odgovorila mu je Čarna i pohitala ka ulici. Samo joj još treba da je đaci vide u pratnji majke i oca, pa da ispadne najveća jadnica. *Pritaji se i ćuti*, tako se zove njena igra. Stopi se s većinom i ostani neprimetna.

Pošto je tiho prošla kroz kapiju, Čarna se okrenula. Njeni roditelji su stajali i mahali joj s trema,

oboje nasmejani. Mahnula im je i usiljeno im se osmehnula. Čim su se ulazna vrata zatvorila, nestalo je i njenog osmeha.

Duboko je udahnula i nastavila da korača, usput posmatrajući okolinu i osluškujući zvukove svog novog kvarta. Leto je ove godine kasno stiglo i sada mu se, po svemu sudeći, ne odlazi. Mada je počeo septembar, sunce je sijalo na kristalnoplavom nebu, pa su se ispred kuća još uvek okretale prskalice za orošavanje trave, na čijim su vlatima blistale kapljice vode poput sitnih dijamanata.

Možda ipak neće biti tako strašno, pomislila je Čarna. Dok je skretala ulevo i pela se strmom ulicom ka školskoj zgradi, odlučila je da zadrži samo pozitivne misli. Škola je bila obložena crno-belim gredama i stajala je ponosno na vrhu brda. Iza nje izvirivali su vrhovi krošnji iz obližnje šume.

Kad su joj roditelji saopštili da će pohađati školu

koja se zove Forest Hil, Čarna je držala šipke da njena nova škola stvarno ima neke veze sa šumom. Radnja svih njenih omiljenih priča odvija se među drvećem – od onih bajkovitih koje je volela kao klinka, s princezama, vukovima i vešticama, do uzbudljivih aventurističkih priča, poput ove koju trenutno čita. Njena radnja se odvija u Šervudskoj šumi, domu hrabre družine odmetnika koji stalno smišljaju kako da privedu okrutne vladare pravdi i izvode razne podvige ne bi li svojoj zemlji obezbedili mir.

Ali kada je tokom leta posetila školu, Čarna se razočarala – ona skupina drveća iza školskog dvorišta nije ni nalik bajkovitoj šumi iz njenih priča.

Taj šumarak više liči na običan park. Između drveća vijugaju biciklističke staze pored kojih su postavljene klupe za posetioce iz grada, koji tamo sede i grickaju sendviče. Na velikim info-tablama prikazane su slike životinja i biljaka koje su nekada navodno živele tamo,

ali ih niko nije video. Među tim drvećem nema ni magije ni tajne, a još manje odmetnika, koji se skrivaju u dubokim senkama.

Sada je već skoro stigla do vrha brda. Dok je stajala ispred školske kapije, pogledala je oko sebe. Škola je velika i razvučena, sastavljena od nekoliko čudno spojenih zgrada, od kojih su neke veoma stare, dok su druge delovale nešto modernije. Delovala je ogromno, kao da u njoj ima *baš mnogo* ljudi. S obe strane kapije, primetila je goleme hrastove. Da li su i oni nekada bili deo neke velike šume, zapitala se dok je prolazila ispod njihovih krošnji.

„GRRRA!”

Da li je ono...?”

Ma ne, nije moguće.

Čarna se zaustavila i pogledala uvis. Sunce joj je išlo u oči pa nije odmah spazila pticu u gustoj krošnji, ali onda ju je ugledala. Gavran! Čarna je zaškiljila ne

bi li ga bolje pogledala. Da li je to ona ista ptica koju je jutros videla na svom prozoru?

„U šta to gledaš?“, neko ju je pitao.

Čarna se toliko zanela zurenjem u krošnjju da uopšte nije čula korake, kikotanje i šaputanja iza sebe.

Okrenula se i ugledala devojčicu i dečaka potpuno iste kovrdžave svetle kose, bleđih lica i identičnih izraza – osmehivali su se, ali nekako ti osmesi nisu dopirali do njihovih očiju. *Blizanci*, pomislila je Čarna.

Između njih je stajala visoka devojčica tamnih očiju i sjajne crne kose, s futrolom za gitaru, koju je nosila na leđima.

„Pitala sam te, u šta to gledaš?“, osorno je ponovila bliznakinja.

Čarna je osetila već dobro poznati grč u stomaku. „Ovaj... ništa... gledala sam u neku pticu“, odgovorila je.

Blizanci su joj prišli.

„Pticu?“, ponovila je devojčica.

Čarna je oborila pogled.

„Kakvu pticu?“, upitao ju je dečak.

Čarna je želela da mu odgovori, ali grlo joj se toliko steglo da nije mogla da izusti ni reč.

„Nešto sam te pitao. Kakvu pticu?“, ponovio je zapovednim tonom.

„Ovaj... pa... ne znam. Možda je gavran? Jutros je ista takva ptica bila na mom kuhinjskom prozoru, pa sam pomislila da je ovo možda ista ptica... pa sam zato...”

Zaćuti, Čarna, prestani da brbljaš, pomislila je.

„... gledala u nju.”

Ali bilo je prekasno. Oni naizgled ljubazni osmesi pretvoriše se u zlobno cerekanje i ruganje.

„Kako da ne!“, rekla je plavokosa devojčica, prevrnuvši očima.

„Kakva glupost, *novarušo*“, dodao je njen brat podrugljivo.

Blizanci su se okrenuli prema visokoj devojci,

očigledno očekujući da se i ona uključi u razgovor.

Ona je oklevala i samo na trenutak, Čarna je pomislila da joj je možda čak i neprijatno. Ali onda joj se lice naglo skamenilo.

„Hoćeš da kažeš, *ptičarušo*”, rekla je zajedljivo, okrenula se i otrčala za blizancima.

Čarna je gledala kako se njih troje pridružuju velikoj grupi dece na sredini školskog dvorišta.

Plavokosa devojčica im je nešto rekla, okrenula se i pokazala prstom na Čarna, posle čega je cela grupa prasnula u smeh.

Jedno po jedno, svako dete je pogledalo u Čarna i počelo glasno da se smeje.

Čarna je uzdahnula. *Eto, sad sam ptičaruša*, pomislila je, dok je tromo prolazila kroz igralište prema stepenicama.

Divno. Toliko o tome da treba da ostanem skoro neprimetna.

BEN MILER

Tajni prolaz nikad ne laže.
Ti jesi naša heroína, nema sumnje.
I, hvala nebesima na tome,
jer si nam sada očajnički potrebna.

ISBN 978-86-82640-35-6

9 788682 640356